

BUDOUCNOST CÍRKVE

Zasnoubení –
František

Nevšední putování se svatou
Terezií z Ávily –
Jan Poříz

Pastorace mládeže ve světle
Evangelii Gaudium –
Fabio Attard SDB

Umění naslouchat druhým –
Kateřina Uhrová

Práce s mládeží na Centru života
mládeže v Příchovicích –
Klára Špačková

Nakladatelství Paulínky

Ročník XXII.

3
červen
2015

EDITORIAL

Milí čtenáři,

v době, kdy se všichni těšíme na již naplánovanou dovolenou, přicházíme s novým číslem Budoucnosti církve.

Na co se můžete v tomto čísle těšit a co může zpestřit vaši dovolenou?

Naleznete zde promluvu o důležitosti období zasnoubení, kterou přednesl papež František v cyklu svých katechezí o rodině.

U příležitosti slavení pětistého výročí od narození Terezie z Ávily přinášíme nevšední putování s touto sveticí.

Pohled na pastorační mládeže ve světle Evangelii Gaudium, který přednesl salesiánský profesor Fabio Attard při příležitosti IV. evropského setkání o pastorační mládeže, je obohacujícím textem, který si zaslouží reflexi.

Dále vám přinášíme dva příspěvky absolventek Studijně formačního kurzu Sekce pro mládež ČBK o jejich službě na centrech života mládeže.

Představujeme novou knížečku: Učit se milovat – jak nepokazit to nejdůležitější dobrodružství v životě. Naleznete v ní 30 otázek a odpovědí na nejčastější otázky mladých lidí ohledně lidské lásky, manželství a sexuality. Vydali jsme ji v nakladatelství Paulínky.

Časopis je doplněn fotografiemi ze Studijně formačního kurzu, duben 2015.

V případě, že máte jakékoli postřehy, návrhy, připomínky či dotazy, pište na náš email: mladez@cirkev.cz.

Věřím, že čas prázdnin a dovolených bude pro vás časem odpočinku a načerpání sil do dalších dnů.

Veronika Lehrlová

BUDOUCNOST CÍRKVE, časopis pro podporu pastorace mládeže. Ročník XXII., číslo 3. Vychází 5x ročně. Vydává: Asociace křesťanských sdružení mládeže, o.s. a Sekce pro mládež České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.

Redakční rada: SCS. Lic. Kateřina Regendová, P. ThDr. Jan Balík, PhD., P. Mgr. Roman Kubín.

Šéfredaktor: P. ThDr. Jan Balík, PhD.

Redakce: Veronika Lehrlová, Zdeňka Jakešová, Marie Světníčková, Anna Brabcová a Josef Čaban.

Adresa: Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 739, mladez@cirkev.cz.

Grafika: Martin Vocet

Grafika obsahu a sazba: Milan Čok

Tisk: Tiskárna Kleinwächter, Frýdek-Místek

Registrace MK ČR E 18746. ISSN 1803-8131.

Objednávky přijímá redakce časopisu. Rozšiřuje se bezplatně.

OBSAH

Editorial	2
Úvodník	3
Zasnoubení	4
Nevšední putování se svatou Terezií z Ávily	6
Pastorace mládeže ve světle Evangelii Gaudium „Tak jsme to dělávali vždycky“: Duch však otevírá nové cesty	8
Umění naslouchat druhým	23
Práce s mládeží na Centru života mládeže v Příchovicích - co je dobrého a kde je třeba práci prohloubit	25
Učit se milovat - jak nepokazit to nejdůležitější dobrodružství v životě	28
Na signaly.cz vychází video seriál Bůh, sex a manželství	29
Nakladatelství Paulínky	30

ÚVODNÍK

Byla jsem zapojena do příprav Evropského setkání mladých Taizé, které se konalo na přelomu roku v Praze.

Jako předsedkyně organizace zastřešující toto setkání z české strany jsem podepisovala smlouvy s nejrůznějšími dodavateli – potravin, ozvučení a podobně – měla jsem také na starost účtování celé akce.

Mnohé z firem, které pro toto setkání něco zajišťovaly, chtěly předem zálohu nebo aspoň garanci někoho uznávaného – třeba České biskupské konference.

Tato setkání mládeže se nazývají také Poutí důvěry. A bratři z Taizé tuto důvěru opravdu žijí a snaží se ji přinášet do všech vztahů i do všech oficiálních jednání. Proto se bratři divili, proč všichni chtějí zálohy a garance. Já jsem je ovšem nepokládala za nic divného.

A tak jsem si uvědomila, že už беру jako normální, že jeden druhému nevěří a chce záruku. Je to v naší společnosti určitý posun,

ke kterému jsme došli na základě špatných zkušeností. Vyvstává otázka: Je možné vrátit zpět do našich vztahů ztracenou důvěru? Jak ji obnovit?

Bratr Alois ve svém Dopise z Taizé píše: Bez důvěry nemůže žít žádný člověk ani žádná lidská společnost. Zklamaná důvěra zanechává hluboká zranění. Důvěra není slepá naivita, není to laciné slovo. Je třeba se pro ni rozhodnout, je to ovoce vnitřního zápasu. Každý den jsme postaveni před výzvu, abychom si znovu prošli cestu od obav k důvěře.

Jak tedy růst v důvěře?

Začít u sebe – aby mně mohli ostatní opravdu vždycky důvěřovat.

Aby mým slovům mohli lidé věřit – když řeknu NE, bude to určitě NE. A když řeknu ANO, ať je to spolehlivě ANO!

*Marie Světníčková
pracovnice Sekce pro mládež ČBK*

ZASNOUBENÍ

Katecheze papeže Františka na gen. audienci, nám. sv. Petra 27. 5. 2015

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes bych chtěl pokračovat v cyklu katechezí o rodině a mluvit o *zasnoubení*. Zásnuby, jak lze slyšet v tomto slovu, mají co do činění s důvěrou, důvěrnou známostí, ujištěním. Je to důvěrné obeznámení se s povoláním, které dává Bůh, protože manželství je především objev Božího povolání. Je zajisté krásné, že mladí lidé se dnes mohou brát na základě vzájemné lásky. Avšak právě **svoboda tohoto svazku vyžaduje svědomitou harmonii rozhodnutí, nikoli pouhou shodu přitažlivosti či citů trvajících chvíli či určitou dobu; žádá si cestu.**

Jinými slovy, **doba zasnub je čas, ve kterém je pár povolán ke krásnému dílu lásky, účastnému a sdílenému úsilí, které je hluboké. Postupně se navzájem objevují: muž se „učí“ ženě, osvojuje si tuto ženu, svoji snoubenku; a žena se „učí“ muži, osvojuje si tohoto muže, svého snoubence. Nepodceňujeme důležitost tohoto osvojování: je to krásné úsilí a sama láska jej vyžaduje, protože nejde jenom o lehkomyšlné štěstí, citové unešení...** Bible podává celé stvoření jako krásné dílo Boží lásky: „Bůh viděl všechno, co udělal – říká kniha Geneze – a hle, bylo to velmi dobré“ (Gn 1,31). Teprve na konci Bůh „přestal s veškerou prací“. Z tohoto obrazu chápeme, že Boží láska, která dává vzniknout světu, nebyla improvizovaným rozhodnutím. Nikoli! Byla to podivuhodná práce. Boží láska stvořila konkrétní podmínky neodvolatelné, pevné a trvalé smlouvy.

Smlouva lásky mezi mužem a ženou, smlouva na život se neuzavírá *improvizovaně*, ze dne na den. Neexistuje manželství

narychlo, na lásce je třeba pracovat, **je třeba spolu chodit. Smlouva lásky mezi mužem a ženou se učí a tříbí. Dovolím si říci, že tato smlouva je řemeslným dílem. Učinit ze dvou životů jediný je také skoro zázrak, zázrak svobody a srdce ve víře.** Možná bychom v tomto bodě měli vyvinout větší úsilí, protože naše „citové souřadnice“ jsou poněkud popletené. Kdo chce mít všechno hned, při první těžkosti (nebo příležitosti) všechno hned vzdává. Důvěra a věrnost sebedarování nemá šanci, pokud převáží návyk konzumovat lásku jako nějaký potravinový doplněk psycho-fyzického blahobytu. To není láska! **Zasnoubení je koncentrovaná vůle společně opatrovat něco, co nikdy nebude možné koupit či prodat, zradit či opustit,** jakkoliv by nabídka mohla být atraktivní.

Také Bůh mluví o smlouvě se svým lidem v kategorii zasnub. V knize proroka Jeremiáše promlouvá k lidu, který se od Boha vzdálil, a připomíná mu, že byl snoubenkou Hospodina: „Vzpomínám na oddanost tvého mládí, na lásku tvého zasnoubení“ (Jer 2,2). To Bůh se zasnoubil a učinil pak slib, který jsme slyšeli ve čtení z proroka Ozeáše na začátku audience: „Zasnoubím se s tebou navěky, zasnoubím se s tebou spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním. Zasnoubím se s tebou věrností, a tak poznáš Hospodina“ (Oz 2,21-22). Pán se vydává se svým lidem na dlouhou cestu zasnub. Nakonec uzavírá Bůh se svým lidem sňatek v Ježíši Kristu, bere církev za nevěstu. Boží lid je Ježíšova nevěsta. Jak dlouhá cesta! – Vy Italové máte mistrovské literární dílo o zasnubách (Manzonihovo Snoubence). Je zapotřebí, aby je mládež četla a znala. Je to mistrovské dílo. Vypráví příběh

snoubenců, kteří zakusili mnohá utrpení, prošli spoustou těžkostí, aby nakonec uzavřeli manželství. Neodsunujte stranou toto mistrovské dílo o zásnubách, které nabízí italská literatura právě vám. Přečtěte si jej a nahlédnete krásu zasnoubení, utrpení, ale také věrnost snoubenců.

Církev ve svojí moudrosti střeží rozdíl mezi snoubenci a manžely. Není to totéž právě vzhledem k delikátnosti a hloubce tohoto ověřování. **Budme pozorní a nepohrdejme lehkomyšlně tímto moudrým učením, které se živí také zkušeností šťastně prožitého manželství.** Mocné tělesné symboly jsou držiteli klíčů duše. Nemůžeme s tělesnými svazky nakládat lehkomyšlně, aniž bychom otevřely dlouhotrvající ránu v duchu (1 Kor 6,15-20).

Jistě, dnešní kultura a společnost se staly poněkud lhostejnými k delikátnosti a serióznosti tohoto přechodného období. A na druhé straně nelze říci, že by byly štědré vůči mladým lidem, kteří mají vážný zájem založit rodinu a přivést na svět děti! Naopak, často jim kladou tisíceré mentální i praktické překážky. Zásnuby jsou životní etapou, která musí uzrát jako ovoce. Je to cesta, na níž uzrává láska a stává se manželstvím.

Předmanželské kurzy jsou zvláštním výrazem této přípravy. A vidíme, že mnohé páry přicházejí na tyto kurzy možná trochu nedobrovolně. V duchu si říkají: »Kněží nám budou dělat kurz? Proč? My víme své!«, jdou neradi, ale potom jsou spokojeni a děkují, protože tam skutečně našli příležitost – často jedinou – k reflexi nad svojí zkušeností z pohledu nikoli banálního. Ano, mnohé páry jsou spolu dlouhý čas, možná i důvěrně nebo spolu žijí, ale neznají se doopravdy. Vypadá to divně, ale zkušenost ukazuje, že tomu tak je. Proto je třeba přehodnotit zásnuby, které jsou časem vzájemného poznání a sdílení jediného plánu. **Příprava na manželství musí být pojata z této perspektivy také s využitím jedno-**

duchého, ale intenzivního svědectví křesťanských manželů. A také zde se zaměřením k tomu, co je podstatné: **Bible společně a svědomitě objevená, modlitba ve své liturgické, ale i „domácí“ dimenzi žitá v rodině, svátosti, svátostný život, zpověď a svaté přijímání, kterým Pán přichází přebývat ve snoubencích a vzájemně je připravuje, aby se přijali opravdu s Kristovou milostí; a bratrství s chudými a potřebnými, kteří nás pobízejí ke střídmosti a sdílení. Snoubenci, kteří se touto cestou vydají, společně rostou, a toto všechno je připravuje k uzavření manželství způsobem jiným, nikoli světským, ale křesťanským!**

Pomysleme na Boží slovo, které jsme slyšeli a ve kterém Bůh mluví k svému lidu jako snoubenec ke snoubence: „Zasnoubím se s tebou navěky, zasnoubím se s tebou spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním. Zasnoubím se s tebou věrností, a tak poznáš Hospodina“ (Oz 2,21-22). Každý snoubenecký pár ať o tom přemýšlí a vzájemně si říkají: „Budeš mojí nevěstou, budeš mým ženichem“. Čekajte na tu chvíli. Je to proces, který postupuje vpřed pomalu, ale je to proces zrání. Jednotlivé jeho etapy nemusí hořet. Zrání je takové, jde krok za krokem.

Čas zásnub se opravdu může stát dobou iniciace. K čemu? K úžasu nad duchovními dary, jimiž Pán skrze církev obohacuje horizont nové rodiny ochotné žít v Jeho požehnání.

Nyní se pomodleme k Svaté Rodině Nazaretské: Ježíši, Josefovi a Marii. Modleme se, aby rodina šla touto cestou příprav, modleme se za snoubence. **Prosme všichni společně Matku Boží modlitbou Zdrávas Maria za všechny snoubence, aby chápali krásu této cesty k manželství.** A všem snoubencům, kteří jsou na náměstí: požehnaný snubní čas!

Zdůraznění redakce.

Přeložil Milan Glaser

NEVŠEDNÍ PUTOVÁNÍ SE SVATOU TEREZIÍ Z ÁVILY

Jan Poříz

V roce 2015 se slaví pětisté výročí od narození významné světice, která inspiruje jednoho člověka i v současnosti.

Již se nezadržitelně blíží čas prázdnin a dovolených, kdy se mnozí z nás vydají do blízkých i vzdálených míst, poznávat nové kraje a lidi. Je jistě velkým darem, že dnes mladí lidé mají možnost přivydělat si na brigádách, trávit výměnné pobyty nebo prostě jen cestovat po cizích zemích. Setkání s odlišnými kulturami, s různými formami prožívání vlastní víry a navazování nových vztahů je něčím, co člověka nesmírně obohacuje.

Svatá Terezie od Ježíše neboli Terezie z Ávily (1515 – 1582) – podle toho, zda ji nazýváme jejím řeholním jménem či ji odlišujeme od dalších významných Terezií v dějinách církve (především sv. Terezie z Lisieux a bl. Terezie z Kalkaty – Matky Terezy) podle místa jejího narození – rovněž byla velkou poutnicí, ačkoliv nikdy neopustila rodné Španělsko. Převážnou část svého života navíc strávila v klášteře s přísnou klausurou, tedy v klášteře, z něhož řeholnice vycházejí pouze zcela výjimečně a z velmi závažného důvodu. Přesto byla ženou nesmírně moudrou, která do hloubky porozuměla mnoha věcem a především tomu, co je pro lidský život nejdůležitější. Ze zkušenosti totiž poznala tajemství Boha a jeho milosrdné lásky a tajemství člověka, jeho velikosti i bídy.

Jak se jí mohlo něco takového podařit, když žila v malém klášteře, po většinu času uzavřená mezi jeho zdmi? Terezie se vy-

dala na vnitřní pouť, na cestu k sobě samé a k Bohu, kterého našla přítomného v nejhlubším centru své duše. Na základě této zkušenosti přirovnala člověka (každého člověka) k *hradu, který je celý z jednoho kusu křišťálu, ve kterém se nachází mnoho různých příbytků a komnat a v té nejvnitřnější z nich přebývá sám král, jemuž tento hrad patří.* Jak asi tušíme, oním králem je Bůh.

Putování za tímto králem, který nás ustavičně mnoha způsoby volá a přitahuje, popsala v sedmi krocích či etapách, které přirovnala k jednotlivým „komnatám hradu“, jimiž je třeba projít, aby se člověk dostal do jeho středu.

Vstup do první z nich souvisí s objevením našeho vnitřního života. Zjišťujeme, že kromě toho, co se děje mimo nás, ve vnějším světě, odkud obyčejně přichází mnoho podnětů a hluku, existuje ještě něco hlubšího, bohatšího – lidské nitro. Aby do něj člověk vstoupil, musí projít branou hradu, kterou je vnitřní modlitba. Je tedy třeba učit se na chvíli se zastavit, ztišit a naslouchat Bohu. Když se to podaří, objevujeme velké věci. Terezie píše: *Pokud to totiž důkladně uvážíme, lidské nitro není, leč ráj, ve kterém On nachází své rozkoše.*

Druhá komnata je dobou boje. Člověk musí vynaložit mnoho sil, aby vytrval na vnitřní cestě a nevrátil se ven, za hradby, od-

kud přichází mnoho lákadel, které ho vybízí, aby žil jen z toho, co mu nabízí tento svět.

Kdo dojde až do třetí komnaty, dokáže již dobře uspořádat svůj život. Čas modlitby, studia, práce, odpočinku, vše je vhodně uspořádáno. Zlý však nespí a snaží se poutníka přivést k pýše a posuzování druhých, kteří nežijí tak „svatě jako on“. Bůh proto dopouští i pády a hříchy, které nás upozorňují, že svůj život nikdy nemáme plně ve svých rukách, a že je vždy třeba spoléhat především na jeho milosrdenství.

Ve čtvrté komnatě se již dotýkáme centra. Král nám teď mnohem zřetelněji vychází vstříc. Člověk objevuje *ve svém nejhlubším středu* pramen vody živé, který Ježíš slíbil samařské ženě (srov. Jan 4,14), a který zaplavuje všechny sféry jeho bytí.

Pátá komnata je časem definitivní proměny lidského života a bytí. Terezie používá dalšího ze symbolů: proměny housenky v motýla. Starý člověk v nás umírá, rodí se nový, svobodný, který vzlétá jako motýl do výšin k Bohu.

V šestých komnatách se uskutečňuje sjednocení s Bohem, duchovní zasnoubení, které pak vrcholí v komnatách sedmých, kdy dochází k duchovnímu manželství.

Člověk se podle Terezie cítí jako *houba, která je zcela prosáklá vodou*, kterou je Bůh, nebo jako *malý potůček, který se vlévá do bezbřehého oceánu* Boží lásky.

Když Terezie končí psaní svého *Vnitřního hradu*, traktátu o duchovním putování, od klopotného hledání krátkých momentů ztišení a rozjímání, až k mystickému sjednocení s Bohem, říká svým duchovním dcerám, bosým karmelitkám: *Když se vezme do úvahy ona velká uzavřenost (kláštera, v němž žijete) a jak málo příležitostí máte k rozptýlení, mé sestry... zdá se mi, že pro vás bude útěchou těšit se v tomto vnitřním hradu. Vždyť do něj můžete vstoupit i bez povolení představených a procházet se v něm v kteroukoli denní hodinu.*

Ačkoliv my dnes většinou nežijeme ve velké uzavřenosti ani nám nechybí příležitosti k rozptýlení, přesto věřím, že pozvání svaté Terezie k hledání a objevování vlastního nitra obývaného Bohem, je i dnes pozváním k nejužasnější pouti, na níž se lze vydat, a že v dnešní době, tak často poznamenané hlukem, spěchem a stresem, je velkým dobrem jej zaslechnout. Tak ať se nám to daří!

*P. Jan Poříz
bosý karmelitán*

PASTORACE MLÁDEŽE VE SVĚTLE EVANGELII GAUDIUM

„TAK JSME TO DĚLÁVALI VŽDYCKY...“:
DUCH VŠAK OTEVÍRÁ NOVÉ CESTY.

Fabio Attard SDB

Na IV. evropském setkání o pastorači mládeže, které se konalo v prosinci 2014 promluvil i salesiánský kněz, který je zodpovědný za pastorači mládeže v této kongregaci. Jeho příspěvek je přínosný především tím, že současnou dobu čte ve světle dokumentu o evangelizaci Evangelii gaudium papeže Františka.

Ve chvíli, kdy se snažíme najít hlavní charakteristické rysy naší společnosti, rozsah změny je zajisté více než zřejmý. Zdá se, že změna přestala být 'krokem' nebo 'volbou', nýbrž 'stavem bytí'. Tekutá společnost, výstižně nazvaná Zygmuntem Baumanem, nemá formu. Zdá se, že její identitou je bytí jakoby stále ve stavu změny. Taková situace je nutně v hlubokém kontrastu s čímkoli, co jí předcházelo. Snadno zaznamenáváme postupné oslabování všeho, co se podobá něčemu 'institucionálnímu', absenci logiky formované nebo informované celou škálou objektivních hodnot. Každý, kdo je součástí této společnosti a kdo je náhodou vybaven jen předchozími sociálními nástroji a mapami, se z ničeho nic cítí jako cizinec na tom samém fyzickém místě, jež předtím bylo jeho domovem.

1. TO JE NÁŠ DOMOV

Okolo tématu přechodu a změny toho bylo napsáno mnoho. Rád bych zmínil některé body, které nabízí Christopher Dawson ve své knize *The Crisis of Western Education (Krise západní vzdělanosti)*¹. Dawsonovo za-

myšlení, byť bylo napsáno před více než půl stoletím, popisuje anatomii změny, která nám má i dnes stále co říci. Dawson vychází ze své vlastní zkušenosti katolické víry a nabízí vhled, který, když ho dnes čteme, v sobě stále má prorockou sílu. Začíná tím, že vykresluje povahu výzvy.

Skutečnou hrozbou pro křesťanství a budoucnost západní kultury (...) není racionální nepřátelství rozhodné menšiny, nýbrž velké množství názorů, které nejsou anti-religiózní, nýbrž subreligiózní, takže jejich autoři nepocítují žádné duchovní potřeby, jež by mělo křesťanství naplnit.(...) Jak lze vysvětlit tuto změnu? Jsem přesvědčen, že je způsobena především umělým charakterem moderní kultury, který se nepodobá ničemu z toho, co zažily předešlé věky. Naše moderní sekularizovaná kultura Západu roste jistým způsobem skleníkově. Na jedné straně je člověk chráněn před přímým vlivem skutečnosti, a na druhé je vystaven rostoucímu tlaku, který nutí ke společenské konformitě. Zřídka musí za sebe myslet nebo činit životně významná rozhodnutí. Celý svůj život tráví ve vysoce organizovaných umělých jednotkách

– v továrně, odborové organizaci, úřadě, ve státní službě, ve straně – a jeho úspěch či neúspěch závisí na jeho vztazích k nim. Kdyby byla církev jednou z těchto povinných organizací, byl by moderní člověk náboženský, protože je však dobrovolná a žádá jeho volný čas, je pocítována jako zbytečná, ne nutná (str. 114 čes.vydání).

Dawson zaprvé a především navrhuje analýzu, která je svobodná od jakéhokoli pesimismu či fatalismu. Máme nějaké vysvětlení, jež v sobě obsahuje analýzu, ale také potřebu se rozhlédnout a zjistit, jak se máme rozhodovat na tomto novém území. Charakter dnešní kultury, nazývaný 'skleníkovým růstem', je umělý. Lidé budí dojem, že jsou svobodní a nezávislí, zatímco ve skutečnosti v sobě nesou v hloubi zakoušený a zakořeněný pocit osamocení. Skutečnost, jež se stává čím dál tím povědomější. Žijeme ve společnosti, kde jsme více považováni za zákazníky, méně za osoby. V čím dál větší virtuální propojenosti se ve skutečnosti cítíme spíše jako 'osamělé' subjekty. Pokud existuje nějaký společný jmenovatel, který nějak definuje bytí součástí této společnosti, je jím 'lhostejnost'. Můžeme dokonce říci, že tato dimenze je systemická a prochází společností napříč, díky níž ani jedna sociální skutečnost neunikne svým stínům.

Neboť novodobá lhostejnost vůči náboženství je spojena s lhostejností k mnoha dalším věcem, které jsou pro blaho společnosti nezbytné. Jde zásadně o negativní postoj, jemuž chybí hluboké morální přesvědčení a jakákoli účinná společenská dynamika kromě sklonů k uspokojování vlastních zájmů. Je to jistý druh duchovního vakua, které nemůže přinést naprosto žádné kulturní plody (str. 115).

Jsou-li toto některé aspekty našeho nového domova, Dawson se snaží definovat pev-

né body, jež nám usnadní obývat toto nové teritorium.

Prvním je **přesvědčivost osobní víry jednotlivce**. Napoprvé to nezní příliš působivě, je to ale něco nepochybně zásadního a daleko náročnějšího, než jakým se to může ze začátku zdát.

Druhým bodem je pastorační schopnost **získat a kultivovat prostor pro sblížení**, který lze nalézt mezi věřící komunitou a tou lhostejnou. Zde není klíčová pouze lidská ochota a touha, ale daleko více oddanost, kontemplace, studium, reflexe a naslouchání našim kořenům, stejně tak jako oněm skrytým podzemním řekám, jež lze nalézt v srdci každého člověka v naší společnosti, našem novém domově.

a. Přesvědčivost osobní víry jednotlivce

Stejně jako tomu bylo v dobách první apoštolské komunity, i dnes jako vždy je rozhodující moc svědectví. Konzistentní život, kde je víra, předtím než se předává skrze slova, hlásána skutky a gesty, zůstává nejsilnějším a nejpronikavějším momentem věřící komunity. O tomto píše Dawson následující slova:

Z křesťanského hlediska si ani nelze vybrat mezi pasivitou a aktivním materialismem. Prakticky obojí může být rozdílným symptomem nebo fází téže duchovní choroby. Zásadně důležité je obnovit morální a duchovní základy, na kterých závisí život jednotlivce a kultury: přesvědčit průměrného člověka, že náboženství není zbožnou fikcí, která nemá nic společného s fakty života, nýbrž že se týká skutečností, že je to opravdu cesta k realitě a zákonu života. To není lehký úkol, protože sekularizovaná kultura je světem podle hesla „udělej a uvěřím“, v němž postavy filmového plátna a komiksů vypadají skutečněji než postavy z evangelia (str. 115).

Dostat se k jádru této výzvy znamená pochopit, že 'zásadně důležité je obnovit morální a duchovní základy'. Síla radostné zvěsti je zjevná již pouhým faktem, že se stává zkušeností, návrhem, jež osvětluje svým světlem čas a historii. Zamyšlení papeže Františka, který si vypůjčil slova od papeže Benedikta - „Církev roste přitažlivostí a přitahuje svědectvím, které dává Božímu lidu každý z nás.“ (Katedrála San Rufino, Assisi, pátek 4. října 2013). Dawson na toto téma píše:

Pokud má katolická církev svobodu usměrňovat vlastní život a ukazovat na svém životě a učení pravdu, kterou reprezentuje, je povinna působit na společnost, ať kultura této společnosti jakkoli zesvětšela. Rozšíří-li se však propast mezi církví a světskou kulturou natolik, že zaniknou všechny vzájemné komunikační prostředky a možnosti porozumění, vznikne nebezpečí, že reakce na církev bude spíše odpuzující než přitahující (str. 116).

Přitažlivost, která má kořeny v životě, který je sám o sobě poselstvím. Život, jež jak roste, je schopen klást otázky po smyslu. Přitom integruje ty samé otázky v procesu života, jež je živen vírou v Krista. Vírou, jež důvěrně zná neznámé a zároveň rozvíjí empatii a soucit. Připomeňme si *Dopis Diognetovi*, kde si můžeme vypůjčit tu samou myšlenku, která říká, že věřící tráví dny na zemi, jsou však občany nebe. Poslušni zákonům, žijí však takovým způsobem, který zákon přesahuje.²

b. Kultivovat prostor pro sbližování

Druhý bod zve věřící, aby doplnili přístup hledící dovnitř – *ad intra* – o pohled hledící ven – *ad extra*: čas a historie, společně s politikou a kulturou mají velký význam v procesu vtělení a s radostí osvojené a konzistentně žité víry. Zkušenost víry není zkušeností exkluzivity nebo, ještě hůře, izolace. Víra v Ježíše Krista je povoláním „jít a či-

nit učedníky ze všech národů“ (Mt 28,19). K tomu nedojde, pokud, jak Dawson správně poukazuje, si nepřipustíme, že ne vždy nutně existuje spojitost mezi praktikováním náboženství a rozvojem kultury, jež dýchá křesťanským duchem:

Nestačí, aby si katolíci pouze zachovávali vysokou úroveň náboženské praxe ve vlastní komunitě, je nutno, aby rovněž vybudovali most porozumění ke světské kultuře a aby působili ve světě mimo církev jako interpreti křesťanské víry. Tato práce se neomezuje na přímou misijní činnost a náboženskou propagandu ve formálním smyslu. Je to záležitost každého katolíka a zvláště každého vzdělaného katolíka. Na minulosti, zvláště kontinentální Evropy 19. století, můžeme pozorovat, že sekularizaci západní kultury nezavinilo duchovenstvo a náboženské řády, které pracovaly dobře, nýbrž neúspěch a pasivita katolických laiků, kteří dovolili, aby křesťanství nedostalo svým závazkům, a kteří vyklidili oblast vysokoškolského vzdělání ve prospěch sekularistů (str.116).

Právě zde nacházíme jednu z ústředních výzev práce s mládeží, s níž je třeba se obeznámit. Sloužit mladým vyžaduje umění naslouchat jejich příběhu, což častokrát začíná na základě svědectví, které se dotýká nejhlubšího nitra jejich srdce. Srdce, které jakmile ožije, touží jít dál. Chození s mladými, uznání jejich touhy být přijat s nasloucháním není pouhým cvičením sympatie, je to volání k empatii, být jim nablízku a zachytit jejich vnitřní hledání skutečného a trvalého smyslu. K empatické zkušenosti, která je pastoračně inteligentní. Ono *intus legere*³ schopné zachytit touhu žíznivého srdce, jež hledá smysl. Ono *intus legere*, které čte to, co je za vnější formou bytí. Ono *intus legere*, které ví, jak vytvořit vztah překračující předsudky a předpojatosti; vztah, jež je upřímný, transparentní a soucitný.

Díky tomuto pastoračnímu postoji dochází k příznivému sblížení, kdy mladí, na jedné straně, necítí, že je jejich prostor okupován, na druhou stranu jsou však bráni vážně. Lidský prostor, kde se utvářejí hluboké otázky života: jednoduché, ne však povrchní. Prostor, kde je hledání smyslu řešeno nově nalezeným, občas dokonce nepochopitelným, jazykem. Je to místo žízně a hladu po transcendentnu, které je třeba nabídnout s hlubokou pokorou a vždy s postojem služebníka.

S touto evangelijní logikou skutečného života nejsou naše svědectví a následná pastorační nabídka pouhými akcemi, které mladí konzumují a mají rádi. Víra se stává ohněm pece, jež zapaluje naše srdce k hlubšímu naslouchání, osvobozuje je k tomu, aby dokázala čelit výzvám a byla otevřená ke sdílení. Uprostřed této zkušenosti putování často prožíváme to, co okomentoval již Dawson:

Ať je moderní společnost jakkoli málo náboženská a ať jí chybí duchovní kultura a uvědomění, má skutečnou, i když mlhavou úctu ke vzdělání a její hlavní kritickou výtkou, adresovanou ortodoxnímu náboženství, je, že křesťanství vyšlo z módy, že církve zastává reakční a tmářské stanovisko k moderní vědě a sociologii a že křesťané ztratili kontakt s moderním myšlením.⁴ Proto každý intelektuálně pružný katolík, který je současně opravdu přesvědčen o pravdivosti svého náboženství, dokáže otrást apriorními představami sekularistů (str. 116).

2. MLÁDEŽ A CÍRKEV

Uprostřed tohoto nového scénáře je vhodné říci pár slov o dvou hlavních postavách – mladých lidech a Církvi. Literatury o mladých lidech a o pohledech na ně z různých aspektů máme pozehaně. Obraz, jež z těchto studií za posledních 20 let vychází, nás kromě informování o mladých zve, abychom

četli jejich příběh v širším kontextu reality. Pro ty z nás, kteří věnují pozornost mladým se srdcem dobrého pastýře, jde naše porozumění jejich příběhu za hranice čistě akademické a sociologické dimenze. Nám nestačí jen nabídnout nějaký komentář k situaci mládeže. Příběh každého mladého člověka uprostřed tohoto nového domova je pro nás voláním, abychom se k nim přidali na cestě jako Ježíš na cestě do Emauz (Lk 24,15).

Následují některé aspekty, které nám pomohou porozumět příběhu dnešních mladých lidí. Jejich příběh je poznamenán absencí instituce, jakékoli instituce jakožto pevného záchytného bodu. Tato absence vytváří prostor pro šíření záchytných bodů, jež zprostředkovávají spojení s vlastními osobními potřebami jednotlivce. Neznamená to, že poslední jmenované mizí; spíše je to tak, že původní se drasticky změnily a začaly růst jako houby po dešti, čímž samy o sobě vytvořily řadu komplikovaných a spleťtých systémů.

Dnešní mladý člověk hledá místo, kam by patřil. To, že je jako sirotek s žijícími rodiči, z něj činí kočovníka, který však stále uvnitř touží po útočišti, které je možné nazvat 'domovem'. Tím, že nemá žádné záchytné body, chybí mu také čas a prostor být sám se sebou. To s sebou nakonec nese riziko, že se bude snažit sestavit svou identitu z mnoha roztržitých kousků, jež má k dispozici, které však nejsou nutně spojené nebo kompatibilní. Čas se konzumuje, ovšem bez možnosti si jej vychutnat. Bez domova, a aniž by někam patřil, mladý člověk pociťuje absenci dospělých, kteří mu mohou pomoci se vyrovnat s jeho vlastní existencí sjednocujícím způsobem. Jednotlivé části jeho života se skládají nahodile a ne plánovaně.

Absence vize zbavuje mladého člověka příležitosti plánovat a představovat si budouc-

nost. Bez perspektivy 'zítrka', v sobě 'dnešek' nenese žádnou naději, která je nutná k budování každého projektu v budoucnosti.

V této širší perspektivě musíme pohlížet na výzvu, jak duchovní dimenze i náboženská zkušenost těžce nacházejí své místo a zviditelňují se. Aniž bychom vstupovali do velmi důležitého rozlišení duchovního a náboženského, musíme uznat fakt, že tato generace duchovní zkušenost svým vlastním způsobem hledá. V žádném případě však kategoricky neodmítá náboženskou zkušenost jako takovou. Tím, že jsou mladí zbaveni toho imaginárního a chybí jim jak duchovní, tak náboženský slovník, nedaří se jim tudíž nazvat to, co hledají.

Na druhou stranu, co se týče Církve, náš přístup by měl být cíleně širší. V nedávné přednášce nazvané *Krise a budoucnost Církve*⁵ píše kardinál Walter Kasper:

Tento příběh je někdy komplikovaný, přináší však také nasmírnou útěchu. Neboť ukazuje, že Církev nemá potíže pouze dnes, ale do obtíží se takřkají dostávala od začátku a již překonala mnoho krizí, z nichž obvykle vyšla silnější. Celé dějiny Církve jsou dějinami krize a Ježíš učedníkům oznámil přesně tohle: „Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33).⁶

Touto ostrou poznámkou Kasper poukazuje na tři výzvy, s nimiž se Církev má vyrovnat. První spočívá v „konkrétních těžkostech a krizích, jež se liší podle každé země“. Druhá ukazuje Církev v Evropě jako tu, jež „se v současnosti nachází v obtížném období historie, v čase přechodu.“ A třetí Kasper vidí „v naší sekulární a pluralistické situaci, což je vskutku nejhlubší výzva ze všech.“ Nazývá ji „otázka Boha.“ Na stejné vlnové délce jako Christopher Dawson Kasper říká:

Nehovoříme zde pouze nebo zkrátka

o novém agresivním ateismu, jež existuje, nýbrž o lhostejnosti vůči Bohu, zatemňování povědomí o Bohu a zdánlivé nepřítomnosti Boha. Mnozí v naší společnosti žijí, jako by Bůh neexistoval a tudíž si myslí, že vedou velmi dobrý život. Kromě toho je tu mnoho dalších, více než si myslíme, kteří se označují za agnostiky, ve skutečnosti jsou však agnostiky oddanými. Uvnitř svého srdce něco hledají, jsou svým způsobem jako poutníci, a tak se nacházejí na místě zvaném nádvoří pohanů.

Nemají žádný zájem o interní záležitosti církevních struktur jako celibát, svěcení žen, záležitosti, jež více zajímají ty, co se považují za *insidery*.⁷ Ptají se, zda a co může Církev odpovědět na jejich základní otázky, jež se dotýkají jejich existence, zvláště otázku Boha, která je nesmazatelně vepsána do srdce každého člověka stvořeného k Božímu obrazu. Jsem přesvědčený, že budoucnost Církve v našich společnostech bude záviset na následujícím: zda jsme či nejsme schopni odpovědět na tuto otázku; zda jsme schopni nejen dát slovní odpověď, nýbrž podat věrohodné svědectví svými životy.⁸

A zde, zdá se, kruh uzavíráme počátečním bodem, jímž je nutnost obeznámit se s tímto novým domovem, tímto neznámým územím, jeho obyvateli a jeho hlavními hráči. Ještě než se při dalším přemýšlení znovu budeme zabývat tímto tématem, si pečlivě přečteme, kde je srdce Církve, jež navzdory tomu, že nese šrámy výzev, na které je třeba odpovědět, bude vždy Církví, která nikdy nepřestane věřit, doufat a milovat.

3. HLAVNÍ PILÍŘE EVANGELII GAUDIUM

Apoštolská exhortace *Evangelii Gaudium* (EG) nám k druhé části našich reflexí nabízí mapu a trasu. Je užitečné si připomenout, že zde máme privilegované hledisko,

a to pastoraci mládeže. Při studiu EG mějme na mysli a v srdci hluboké přesvědčení, že každá zkušenost pastorační mládeže je zkušeností církve. Je třeba se vyhnout pokušení, že přinášíme něco z EG do zkušenosti pastorační mládeže. To není otázka přinášení nebo doplňování. V sázce je, jak posílit původní církevní zkušenost společenství věřících, v jejichž středu dochází k cestám víry, kde se lidé na základě víry rozhodují, kde se zamýšlí nad cestami závazků a dochází ke zralému růstu.

Když se zběžně podíváme na názvy pěti kapitol EG, hned si můžeme všimnout velmi precizního pastoračního plánu. Na začátku je **Církev** (1. kapitola), jako **společenství oddané dialogu se světem**, které zároveň přijímá výzvy z toho plynoucí (2. kapitola). **Zvěstování evangelia** (3. kapitola) je povolání, které nutně má **sociální dimenzi** (4. kapitola). Konečně, Církev na sebe bere toto povolání, přičemž uznává, že její úsilí je posilováno Duchem a jde ve šlépějích **Marie** (5. kapitola). Syntézou by bylo: Církev – Evangelium – Společnost – pod vedením Ducha k Mariinu obrazu.

a. Církev

Výchozím bodem je Církev. Toto tvrzení osvětluje a doprovází veškerou pastoraci mládeže. Zde pokládáme naše základy. Zde naše plány a projekty nacházejí svůj *raison d'être*.⁹ Pouze tehdy pomáhají Církvi vykvést a nést mnoho ovoce.

EG představuje Církev jako zkušenost radosti, bytí blízko a nikdy daleko od tohoto: „Důvěrný vztah mezi církví a Ježíšem je vztahem poutnickým a společenství 'je ze své podstaty společenstvím misijním'. [*Christi-fideles Laici* 32]“ (EG 23). Pro každou zkušenost pastorační mládeže bude obrovskou chybou, pokud bude toto základní přesvědčení brát povrchně nebo jako kompromis.

V tom leží jedno z prvních nebezpečí a pokušení práce s mládeží. Kvůli strachu či nedbalosti nebo studu buď riskujeme to, že budeme nabízet akce a služby pro mládež, kterými pouze tráví čas, bez jakékoli vize či plánu, jež mohou životy mladých lidí pozvednout; nebo skutečně nabídneme duchovní zážitky, které nakonec uspokojí jejich potřebu důvěrného vztahu, nenapomáhají však cestám celkové zralosti. Z těchto dvou možností tedy nemáme mnoho na výběr!

Zadruhé je třeba, abychom šli ještě dále a ne jen opakovali to, co je naším povoláním: musíme udělat vše proto, aby to bylo přeloženo **do konverze v pastoračním působení**. Nestačí hovořit o 'konverzi v misijním působení', pokud ono 'vycházení' neosvětluje a nezaměřuje naše cesty: „Doufám, že všechna společenství podniknou kroky nezbytné k tomu, abychom pokročili na cestě konverze v pastoračním a misijním působení, jež nemůže nechat věci takovými, jaké jsou. Nyní nestačí 'pouhá administrativa' [Aparecida 201]. Osvojme si ve všech částech světa 'trvalý misijní stav' [Aparecida 551]“ (EG 25).

Zatřetí, církevní rozměr nutně potřebuje **otevřené srdce s vhladem**. Vycházení k druhým není nikdy aktem improvizace; nikdy to není umělá akce. Setkávat se s druhými je význačné gesto Církve, „která 'vychází', je církví otevřených dveří. Vycházet ven k druhým a vydávat se na periferie lidstva znamená bezhlavě a beze smyslu běžet do světa. Častokrát je lepší zpomalit krok, odložit neklid, pohlédnout druhým do očí a naslouchat jim, anebo odložit naléhavé povinnosti a doprovodit toho, kdo zůstal na kraji cesty. Někdy je jako otec marnotratného syna, který nechává otevřené dveře, aby syn mohl bez obtíží vstoupit, až se vrátí“ (EG 46).

Mít 'orientační smysl' a 'zacílení' při práci s mládeží znamená, mít také jasno o tom,

„kam“ chceme dojít a jakou náplň chceme prohloubit. Církevní služba, která nemá jasnou cestu, riskuje to, že bude nabízet roztráštěné, individualistické a improvizované duchovní zážitky, kde evangelium nakonec dopadne jako to semeno, které je zaseto na mělkou půdu, kde je ponecháno napospas smrti a zahyne.

Konečně, církevní povolání zve všechny nerozdílně, aby ve středu bylo **volání mladých lidí**, jež v mlčení své existence dokonce ztratili schopnost pojmenovat své utrpení, vyjádřit své chabé naděje. Dlužíme jim svou péči, naslouchání a přijetí: „Pokud v nás má něco vzbuzovat svatý neklid a burcovat naše svědomí, pak je to starost, že mnoho našich bratří a sester žije bez síly, světla a útěchy plynoucí z přátelství s Ježíšem Kristem, bez společenství víry, které je přijímá, bez horizontů smyslu a života. Doufám, že více než strach z pochybení nás bude pudit strach z uzavřenosti do struktur, které nám skýtají falešnou ochranu, do norem, které z nás činí nelítostné soudce, do zvyků, v nichž se cítíme klidně, zatímco venku je množství hladovějících a Ježíš nám bez ustání opakuje: 'Vy jim dejte jíst!' (Mk 6,37)“ (EG 49).

Povolání k tomu, jak být Církví, krásně vyjádřil blahoslavený Pavel VI. ve svém deníku, kde píše: „Církev milovat, sloužit jí, nést, budovat se svým talentem, s veškerou svou oddaností, s nevyčerpatelnou trpělivostí a pokorou. To je vždy třeba dělat, znovu začínat celé znovu, dokud jsme vše nevydali, vše nezískali (podaří se to někdy?), dokud se On nevrátí.¹⁰“ V této Církvi s námi Ježíš sdílí důvěrný vztah poutníků – důvěrný vztah cestující z místa na místo -, který dodává život a sílu k tomuto potřebnému procesu pastorační a misijní konverze, jímž musí každý projít. Proces, který je obohacován otevřeným srdcem s vhladem, připraveným se

naladit na volání mladých.

b. Společenství zvěstující Evangelium

Zásadním aspektem, na který bychom neměli zapomenout, je, že **zvěstování Evangelia předpokládá znalost jak metod, tak kulturního prostředí, byť je nakonec překračuje**. Co papež František nazývá „'přemírou diagnóz', jež nejsou vždycky provázeny rozhodnými a skutečně použitelnými řešeními“ jde ruku v ruce s „čistě sociologickým pohledem, který by se – pouze hypoteticky nestranně a neutrálně – pokoušel svojí metodologií obsáhnout veškerou skutečnost“ (EG 50). Toto nebezpečí tu je, dokud nám bude při práci s mládeží chybět „evangelní rozlišování“, tedy „pohled učedníka misionáře, který 'čerpá ze světla a síly Ducha Svatého' [*Pastores vobis*, 10]“ (EG 50).

Druhý bod tudíž tkví v tom, že „**evangelní rozlišování**“ musí dojít k tomu, že „potřebujeme vnímat město kontemplativním pohledem, totiž pohledem víry, která objevuje Boha, jenž přebývá v jeho domech, na jeho ulicích a náměstích“ (EG 71). Tento proces nenastane jen tak zničehonic. Musí být výrazem společného úsilí, je třeba se nad ním zamýšlet, udržovat jej a propagovat. Zkušenost naší služby nás učí, že čelíme „novým kulturám, které se nadále rodí na těchto rozlehlých lidských územích, kde už křesťan obvykle není nositelem či původcem smyslu, ale obvykle od nich přejímá jiné způsoby vyjadřování, symboly, poselství a paradigmata, která nabízejí nové životní ukazatele, často odporující Ježíšovu evangeliu. Ve městě se rodí a pulzuje zcela nová kultura. (...) Tento fakt vyžaduje, abychom uvažovali o nových prostorech modlitby a společenství, které budou přitažlivější a srozumitelnější pro městskou populaci“ (EG 73).

Zatřetí, je též třeba uznat, že i když uskutečňujeme evangelní rozlišování, vždy zde

zůstane **výzva, která se dotýká hloubi srdce každého služebníka**. V části, která pojednává o *Pokusech pastoračních pracovníků* (EG 76 – 109), nacházíme slova, jež mohou a možná by měla tvořit text ke zpytování svědomí ve vztahu k různým procesům při pastorační mládeži. Tyto odstavce se dotýkají osobní a společné oddanosti každého, kdo se angažuje v pastorační mládeži. Pokuse, jež jsou v těchto výzvách naznačena a která čím dříve jsou označena a rozpoznána, tím lépe je možno se s nimi vypořádat.

Aniž bychom zmiňovali jednotlivé body této části, možná by bylo užitečné se soustředit pouze na dvě výzvy, jež zachycují esenci toho, o čem je třeba mluvit.

Ta první: „Dnes je možné u mnoha pastoračních pracovníků, včetně zasvěcených osob, zaznamenat přehnanou starost o osobní prostor autonomie a odpočinku, což vede k prožívání vlastního životního poslání jako pouhého přívěsku, který jako by nebyl součástí vlastní identity“ (EG 78). Slova, jež nás konfrontují s konstantním nebezpečím, kterého jsme často svědky při procesech pastorační mládeže: nebezpečí, jež mladé lidi hluboce poznamenává, silněji než cokoli co děláme či říkáme.

Druhé nebezpečí: „Duchovní život se zaměřuje na určitá náboženská cvičení, která sice nabízejí povznesení, ale neposilují setkávání s druhými, nasazení ve světě, nadšení pro evangelizaci“ (EG 78).

Tato slova jsou stejně silná jako pravdivá. Čím více tuto výzvu, na níž tato nebezpečí poukazují, přijmeme, tím lépe vyrosteme ve služebníky mladých. Poslední věta tohoto odstavce vše shrnuje: „Proto lze u mnoha z těch, kdo se věnují evangelizaci, i přes aktivní život modlitby zaznamenat jakýsi individualistický akcent, krizi identity a pokles nadšení. Jsou to tři nešvary, které se vzájem-

ně vyživují“ (EG 78).

c. Evangelium v realitě dnešní doby

Kapitoly 3 a 4 představují přehled, který bychom rádi představili jako jeden celek z následujícího důvodu: pravá evangelizace vzdělává celkovým způsobem. Opravdové zvěstování evangelia (3. kapitola) má nutně sociální rozměr (4. kapitola). Následující body jsou tokem myšlenek, které dále zvyšují církevní a komunitní rozměr, jež jsme rozvíjeli doposud.

Prvním bodem je, že **hlásat evangelium má každý**. Všichni, kdo patří do společenství věřících, tedy „každý pokřtěný bez ohledu na svoji funkci v církvi či stupeň vzdělání víry je aktivním subjektem evangelizace“ (EG 120). Evangelní život vyžaduje oddanost: „nová evangelizace volá po osobním zapojení ze strany každého pokřtěného“ (EG 120).

Pro práci s mládeží výše zmíněné přesvědčení ozřejmuje jakékoli nepochopení, které by mohlo tuto misi interpretovat jako něco určeného a vyhrazeného pouze pro některé a ne pro všechny. Zvěstovat Ježíše mladým, sloužit jim a s nimi je povoláním pro celé společenství věřících.

Druhý bod se týká **obsahu**. V každém pastoračním projektu práce s mládeží nemůže naší pozornosti uniknout **kerygma**, stejně jako procesy, jež povzbuzují a podporují duchovní zralost, které je každý mladý člověk ve své svobodě schopen. Neměli bychom se bát nazývat tyto procesy jejich pravým jménem: tyto cesty nabízejí mystagogické zkušenosti. První zvěstování evangelia - „Ježíš Kristus tě miluje, dal svůj život, aby tě spasil, a nyní je denně živý po tvém boku, aby tě osvěcoval, posiloval a osvobozoval (...) je zvěst principiální, a má se jí stále znovu naslouchat a různými způsoby hlásat“ (EG 164). Toto zvěstování je stále zásadní. Na

jedné straně vždy a všude vyžaduje postoj respektu k přijaté pravdě, zároveň na druhé straně ke svobodě těch, jímž svědčíme o jeho kráse. V této citlivé fázi práce s mládeží existují „určité dispozice, které napomáhají lepšímu přijetí zvěsti: vstřícnost, otevřenost dialogu, trpělivost, srdečnou přítvornost, která neodsuzuje“ (EG 165).

Mystagogická iniciace, pozornost k tomu, co roste, je při mnoha zkušenostech práce s mládeží voláním, jež nás vybízí k tomu, abychom zkoumali, jakým způsobem tyto návrhy prezentujeme a žijeme. Jsou to systematické a progresivní procesy, v nichž je třeba věnovat pozornost komunitnímu rozměru, abychom neupadli do nebezpečí sterilního duchovního intimismu. Mystagogická zkušenost není privilegiem pár jedinců, nýbrž pozváním pro všechny, byť i tak by bylo možné, že jen pár vyvolených ji může přijmout.

Třetí bod z této oblasti, který je třeba stále více oceňovat, je **osobní doprovázení**. Solidní práce s mládeží musí zvážít, jakým způsobem jsou mladí doprovázeni při budování své budoucnosti. Nepřítomnost tohoto aspektu služby činí v dlouhodobém horizontu z práce s mládeží zkušenost bez perspektivy, bez budoucnosti. Umění doprovázet je dar, do kterého pracovníci s mládeží musí být uváděni. Naučit se „zout si opánky z nohou před posvátným územím druhého (srov. Ex 3,5)“ (EG 169) znamená, že naše doprovázení je „v rytmu uzdravující blízkosti, s uctivým pohledem plným soucitu, a zároveň spořádaně a svobodně povzbuzovat ke zrání v křesťanském životě“ (EG 169). Toto je pozvání pro všechny evangelizátory a vychovatele mladých, aby byli vedeni misijním duchem a tudíž se stali „učedníky misionáři, kteří doprovázejí učedníky misionáře“ (EG 173).

Čtvrtým aspektem je **sociální rozměr**

evangelizace. Nelze plně ocenit bohatství, které v tomto ohledu přináší EG. Je důležité zdůraznit, že tento oddíl je třeba dále studovat a zamýšlet se nad ním. Slova zde mají sílu, která může přinést více světla do našich projektů práce s mládeží, do způsobu, jakým je plánujeme a jakým aplikujeme tuto dimenzi.

Tuto část bych rád uzavřel následující citací. Je to prosba, kterou papež František sdílí s celou Církví: „Nyní bych se chtěl podělit o své starosti týkající se sociálního rozměru evangelizace, protože není-li tato dimenze náležitě vyjádřena, hrozí vždy nebezpečí zkomolení autentického a integrálního významu evangelizačního poslání“ (EG 176).

Slova, jež nás vážně povzbuzují k angažovanosti v sociálním rozměru kerygmatu: „V samotném jádru evangelia je život ve společenství a péče o druhé. Obsah prvotního hlásání má bezprostřední morální dopad, v jehož středu se nachází činnorodá láska“ (EG 177). Jakožto služebníci mladých, je naší zodpovědností nikdy neztrácet ze zřetele, že „na základě evangelia rozpoznáváme vnitřní souvislost mezi evangelizací a lidským pokrokem, který se nutně musí projevovat a rozvíjet v celém evangelizačním působení“ (EG 178). Tento závazek je vyjádřením toho, jak „je církve ze své podstaty misijní, tak z této její podstaty též nevyhnutelně pramení účinná láska k bližnímu, soucit, který rozumí, pomáhá a podporuje“ (EG 179).

Uvnitř tohoto sociálního rozměru evangelizace papež František zvláště vyznačuje **dvě oblasti: inkluzi chudých** a téma **sociálního dialogu jakožto příspěvku k míru**.

Bylo by zajisté užitečné zkoumat zda a jak cesty naší práce s mládeží nabízejí našim mladým zkušenost víry, kde je pozornost k chudým a potřebným žitá, sdílená a modlíme se za ni a neomezujeme se pouze na úro-

veň sporadických aktivit. To samé je možno říci i o tématu dialogu.

Je třeba, abychom se ptali sami sebe, jak při našich zkušenostech pastorační mládeže pomáháme našim mladým, aby se vypořádali s výzvami, které potkávají na svých existenciálních křížovatkách. Jak jim pomáháme přesouvat se z prostoru víry do prostoru vědy, pluri-religiozity, indiferentismu a agnosticismu. Ve společenském kontextu, kde víra je nanejvýš soukromou záležitostí, jsme všichni voláni k tomu, abychom nabízeli zkušenosti práce s mládeží, které budou moci dát smysl osobnímu rozhodnutí se pro víru.

d. Silou Ducha

Zdá se, že v tomto bodě papež uzavírá kruh své reflexe: zpět k bodu, kde jsme začali, jako bychom dávali pečeť, tedy k **Duchu**: „Evangelizátoři naplnění Duchem jsou hlasatelé evangelia, kteří se beze strachu otevírají působení Ducha Svatého. O Letnicích Duch působí, že apoštolové vycházejí ze sebe samých, a dělá z nich zvěstovatele velkých Božích skutků, kterým každý počíná rozumět ve svém vlastním jazyce“ (EG 259).

Zde nacházíme základ, potravu a zdroj naší naděje, který nás nikdy nezklame. Není pochyb, že práce s mládeží bude mít užitek z výzkumu, studia a vážného rozvažování. Všichni jsme přesvědčeni, že nemůžeme evangelizovat ve světě, který bude převážně zůstat neznámým susedem. Pokud se ovšem omezíme na tyto nástroje, jakkoli jsou nezbytné, naše cesta nebude mít dlouhého trvání. Již blahoslavený Pavel VI. na toto nebezpečí poukázal v *Evangelii Nuntiandi*:

Různé evangelizační metody jsou jistě účelné, ale ani ty nejdokonalejší z nich by nedokázaly nahradit tajemné působení Ducha Svatého. Ani ta nejdůkladnější příprava bez něho nic nesvede. Bez Ducha Svatého

nezapůsobí na lidského ducha ani ta nejpřesvědčivější dialektika. Bez něho se ukazují prázdná a bezcenná i ta nejpropracovanější sociologická a psychologická schémata. (...) Možno říci, že Duch Svatý je při evangelizaci hlavním činitelem. Od něho vycházejí pohnutky k hlásání evangelia a on umožňuje, že v hloubi svého svědomí přijímáme a chápeme slovo spásy (srov. *Ad Gentes*, 4). Stejným právem však můžeme říci, že je i dovršením evangelizace. On sám dává vznik novému stvoření a novému lidství, jež chce evangelizace vytvořit, a to jednotou v mnohosti, kterou evangelizace vyvolává v křesťanském společenství. Působením Ducha Svatého evangelium proniká do srdce světa, poněvadž on nás vede při rozpoznávání znamení doby – a jsou to Boží znamení – jež evangelizace objevuje a hodnotí v běhu dějin (EN 75).

Tato slova nám silně připomínají, abychom nikdy nezapomínali, že „je zapotřebí stále pěstovat vnitřní prostor, který dává angažovanosti a aktivitě křesťanský smysl. Bez delších chvil prožitých v adoraci, v modlitbě nad slovem a v upřímném dialogu s Pánem, povinnosti snadno ztrácejí smysl, oslabí nás únava i těžkosti a naše horlivost vyhasne. Církev se nemůže obejít bez plic modlitby“ (EG 262). Tato solidní duchovní zkušenost, žitá konzistentně nám pomáhá být stále více přesvědčeni o tom, že „nelze vytrvat v horlivé evangelizaci, nebudeme-li na základě vlastní zkušenosti přesvědčeni o tom, že poznat Ježíše, či nepoznat jej není totéž, že není totéž kráčet s ním, či namáhavě tápat, není totéž moci mu naslouchat, či neznat jeho slovo, není totéž mít možnost kontempletovat jej, klanět se mu a spočívat v něm, anebo tuto možnost nemít. Není totéž snažit se budovat svět s jeho evangeliem, či jenom vlastním rozumem“ (EG 266).

Zkušenost nás učí, že pokud toto jádro

víry není považováno za vysoce důležité, evangelizátor ztrácí autenticitu, u které mladý člověk vycítí, zda ji má či ne: „A člověk, který není přesvědčený, nadšený, jistý a zamilovaný, nepřesvědčí nikoho“ (EG 266).

4. EVANGELII GAUDIUM – VNÁŠENÍ SVĚTLA DO PASTORACE MLÁDEŽE

V poslední části této úvahy, poté co jsme popsali náš nový domov s jeho hlavními protagonisty, mladými lidmi a Církví, a co jsme představili hlavní prvky, které nám přináší EG, se nyní přesuneme dále a předestřeme čtyři rozměry, které nám, doufejme, osvětlí cestu služebníka mládeže a mladých lidí. Tyto čtyři rozměry mají své kořeny v EG.

a. Zakořenění v mystické zkušenosti – Víra

Každý, kdo je povolán k službě mladým, musí být **mystický zakořeněn**. Většinou na toto téma panuje všeobecná shoda. Jsme si však také vědomi, že nebezpečí postupného slábnutí takové identity je reálné. A to se nestane z nějakého přímého rozhodnutí k opaku, nýbrž kvůli různým formám a způsobům, kterých naše služba nabývá.

Papež František píše o nebezpečí „**duchovního zesvětštění**“ následující: „Duchovní zesvětštění, které se skrývá za zdáním religiozity a dokonce lásky k církvi, spočívá v tom, že se namísto Pánovy slávy vyhledává lidská sláva a osobní blahobyt. To vyčítal Pán farizeům: 'Jak vy můžete uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale nehledáte slávu jen samotného Boha?' (Jan 5,44). Jde o velice subtilní hledání 'vlastních zájmů, a nikoli zájmů Ježíše Krista' (srov. Flp 2,21). Nabývá mnoha podob v závislosti na typu člověka a na situaci, v níž se vtírá. Poněvadž se pojí se snahou o zdání, není vždy doprovázeno veřejnými hříchy a navenek se jeví korektně. Kdyby však mělo zachvátit církev, 'bylo

by nekonečně zhoubnější než prosté zesvětštění morální“ [Henri De Lubac: *Meditace o církvi*. Kostelní Vydří, Karmelitánské nakladatelství 2010, s. 172] (EG 93).

Kolik je na tom pravdy!

Mladí lidé prahnou po opravdovosti. Po každém z nás chtějí pouze, abychom svědčili, aby byla napojena „jejich **žízeň po opravdovosti**“, jak jí blahoslavený Pavel VI. nazývá v *Evangelii Nuntiandi*. Slova Pavla VI. v sobě stále nesou ducha svého pisatele: „Dnes se často opakuje, že naše století žízni po opravdovosti. Zvláště o mládeži se tvrdí, že má odpor k falši a přetvářce a že hledá především pravdu a upřímnost. Těchto 'znamení doby' bychom si měly povšimnout. Mlčky či hlasitě, ale se stejným důrazem, nám kladou otázku: Věříte skutečně tomu, co hlásáte? **Žijete podle toho, čemu věříte?** A kážete opravdu to, co sami prožíváte? Svědectví vydávané vlastním životem se stalo dnes více než kdy jindy základní podmínkou účinnosti evangelizace. Proto jsme také do určité míry odpovědní za zdar a úspěch evangelia, jež hlásáme“ (EN 76).

Prorocké je zamyšlení Pavla VI. zvláště ve světle toho, co je po nás v dnešní době požadováno. Jeho volání v sobě obsahuje naději i povzbuzení pro nás všechny: „Je zajímavé, že svět, který tolika způsoby dává najevo, že Boha odmítá, ho zároveň i hledá, a to cestami, které bychom neočekávali, a bolestně pociťuje, jak ho potřebuje. Proto volá po hlasatelích evangelia, kteří by mu mluvili o Bohu, kterého by sami znali, se kterým by byli v důvěrném styku, jako kdyby **jim bylo dáno vidět i neviditelné**. Svět od nás žádá a očekává prostý život, ducha modlitby, lásku ke všem a zvláště k malým a ubohým, chce od nás poslušnost a pokoru, vnitřní svobodu a sebezápor. Bez těchto znaků svatosti naše slova stěží proniknou do srdce současného

člověka, naopak, hrozí nebezpečí, že to budou jen prázdná a jalová slova“ (EN 76).

b. Prorocké vidění – Společenství

V odstavcích 105 – 109 se papež František zabývá výhradně pastorační mládeží. Bude dobré poukázat na základní prvky v těchto odstavcích. Obsahují stručnou syntézu prorocké práce s mládeží převážně se zřetelným komunitním rozměrem.

Papež především poukazuje na naléhavou potřebu **trpělivého naslouchání** a **promlouvání jazykem, který je jejich**: „Pastorace mládeže, jak jsme byli zvyklí ji rozvíjet, prošla nárazem sociálních proměn. Mladí lidé v obvyklých strukturách často nenacházejí odpovědi na svůj neklid, potřeby, problémy a zranění. Pro nás dospělé je náročné jim trpělivě naslouchat, pochopit jejich starosti či jejich požadavky a učit se rozmlouvat s nimi jazykem, kterému rozumějí“ (EG 105).

Druhým prorockým prvkem je **pevné odhodlání „v souladu s jejich očekáváními, touhou po hluboké spiritualitě** a hledáním konkrétnějšího pocitu sounáležitosti“ (EG 105). Pokud prorokem je ten, kdo mluví v Božím jménu, musí tudíž kultivovat své postoje a vyvinout jazyk, vyladěný na příběhy mladých. Jenom tak plně odpovíme na povolání být vychovateli a evangelizátory, když na sebe bereme závazek stát se součástí jejich příběhu, pomoci jim v jejich hledání smyslu a jejich hluboce zakořeněné touze někam patřit.

Prorok nezhasíná, nýbrž přináší světlo. Nezavírá, nýbrž otevírá nové, do té doby skryté a neobjevené horizonty. Jako Církev musíme posílit takové postupy, kde jsou mladí lidé povzbuzováni **„více se podílet na vedení“** (EG 106). Je třeba stále více rozumět oblasti dobrovolnictví ve vztahu k jiným zkušenostem služby v Církvi, kde se

mladí lidé „podílejí na životě církve, zakládají pomocná sdružení a účastní se různých misijních iniciativ ve svých diecézích i jinde. Je krásné, že mladí lidé jsou 'pouličními kazateli' (*callejeros de la fe*), šťastní, že přinášejí Ježíše do všech ulic, na náměstí a do každého koutu země!“ (EG 106).

Třetím prorockým prvkem jsou **zkušenosti bratrského života a společenství**. Ve společnosti, jež nese typické známky individualismu, je společenství věřících ve své každodenní společné interakci již poselstvím samo o sobě. V tomto kontextu papež hovoří o tématu povolání ke kněžství a zasvěcenému životu. Papež František trvá na tom, aby společenství svědčilo o nakažlivé apoštolské horlivosti. Pouze život se zřetelným bratrským životem může přitáhnout mladé lidi a zapálit jejich srdce: „Bratrský a horlivý život společenství vzbuzuje touhu po úplném zasvěcení se Bohu a evangelizaci, zejména modlí-li se toto vitální společenství naléhavě za povolání a má-li odvahu nabídnout své mládeži cestu zvláštního zasvěcení“ (EG 107).

c. Pastorační empatie – Lidská zkušenost

V EG povolání ke zvěstování radostné zvěsti nemá jako svůj počáteční bod naši odpověď na Boží povolání, ale je to spíše **uznání toho, že je na nás vylito Boží milosrdenství**. Na prvním místě je Boží milosrdenství k nám, a pouze pak následují ostatní věci: „Spása, kterou nám Bůh nabízí, je dílem jeho milosrdenství. Neexistuje žádný lidský čin, byť by mohl být jakkoli dobrý, kterým bychom si zasloužili tak obrovský dar. Bůh nás čistou milostí přitahuje, aby nás se sebou sjednotil!“ (EG 112).

V této logice milosrdenství věřící odpovídá na uznanou, přijatou a zahrnutou dobrotu. Čím více uznáváme Boží lásku a objevujeme jeho iniciativu, tím více jsme ochotni žít podle tohoto daru a sdílet jej. V EG nachá-

zíme citaci papeže Benedikta, který rozebírá tento „princip primátu milosti, jež musí být majákem, který ustavičně osvětluje naše reflexe o evangelizaci“ (EG 112): „Je důležité vždycky vědět, že první slovo, pravá iniciativa, opravdová aktivita pocházejí od Boha a jedině zapojením se do této božské iniciativy můžeme se také my – spolu s ním a v něm – stát evangelizátory¹²“ (EG 112).

Pastorační empatie tedy znamená, že každý služebník se vážně angažuje v Božím projektu lásky k lidstvu. My všichni jsme voláni k tomu, abychom byli „kvasem Božím v lidstvu. Znamená to, že (církve) má zvěstovat a přinášet Boží spásu do tohoto světa, který často bloudí, potřebuje odpovědi, jež mu dodají odvahy a naděje a novou sílu na cestu. Církve musí být místem zdarma rozdávaného milosrdenství, kde všichni budou moci pocítit, že jsou přijati, milováni, že je jim odpuštěno a že jsou povzbuzováni k tomu, aby žili dobrým životem evangelia“ (EG 114).

Evangelii nuntiandi má na toto téma několik případných postřehů. Pastorační empatie je důsledkem této lásky, kterou člověk hluboce prožívá a bere ji za svou: „Evangelizační činnost předpokládá, že hlasatel radostné zvěsti cítí stále rostoucí bratrskou lásku k těm, mezi nimiž šíří evangelium.(...) Co je to za příchyllost? Jistě větší než pouhého vychovatele, má to být otcovský, anebo ještě lépe, mateřský vztah. Bůh tuto příchyllost očekává od každého hlasatele evangelia a budovatele církve. Znamením této lásky bude vaše snaha rozdávat pravdu a vést lidi k jednotě. Stejně tak bude znamením této lásky i to, že budete hlásat Krista bez výhrad a bez zámlk“ (EN 79).

d. Pastorační metodologie – Misie

Čtvrtým a posledním rozměrem je pastorační metodologie. Pokud jako služebníci

mladých pevně věříme, že jejich budoucnost se formuje a zraje každým dnem, pak toto znamená, že náš návrh nemůže trpět obecností a povrchností. Naše pastorační cesta nemůže být ve znamení nedostatku synergie nebo improvizace. Každý, komu leží na srdci budoucnost mladých, se dívá na přítomný okamžik jako na posvátný prostor, kde je život volán k růstu ve víře, naději a lásce skrze zkušenost společenství.

Jedno z přesvědčení, které se postupně prosazuje, je dovolit našim návrhům a nápadům při pastorační mládeži být plodem modlitby, reflexe a plánování. Různé zkušenosti potvrzují, že tam, kde se týmy práce s mládeží s pokorou a pastoračním vhladem angažují, aby studovali znamení doby, pastorační návrhy, které vzniknou, netrpí nedostatkem identity, nejsou obecné, dokonce méně improvizované či individualistické.

Mládež dnes má právo na důstojný zítřek. Neměli bychom je připravovat o naději, ani vědomě ani z opomenutí.

Pastorace mládeže, jež vychází z planoucí víry, je živena **kerygmatickou a mystagogickou katechezí**. Je to pozvolná služba, jež plně respektuje jejich příběh, angažuje se však také plně v tom, aby dovolila skrytým otázkám po smyslu a touze po transcendenci vyplout na povrch.

Je třeba, abychom pěstovali pastorační metodologii, která nabízí a povzbuzuje **procesy růstu skrze osobní doprovázení**. Opravdový integrální rozvoj mladého člověka se nestane sám od sebe, je třeba jej sledovat. Mladí hledají autentické svědky, schopné je doprovázet a moudře jim otevírat nové horizonty. Hledají proroky, kteří v sobě ztělesňují to, co se jim pak nabízí a ukazuje jako cesta.

Společně s těmito dvěma pastoračními

volbami, bychom nikdy neměli zapomínat, že **ve středu je Boží slovo**, ne prostě jen nějak funkčně či kosmeticky. Boží slovo není něčím, co se předává, produkt, kterému děláme reklamu. Boží slovo je světlem na naši cestu, stejně jako tomu bylo u učedníků na cestě do Emmauz. Boží slovo je chlebem, který když je lámán, tak nám pomáhá na naší cestě zpět do Jeruzaléma. Boží slovo je poselství, které tryská z našich srdcí ku prospěchu mnoha.

ZÁVĚR

Je na místě uzavřít vše tím, že se vrátíme do bodu, který znamená nikdy neztratit ze zřetele Církev. To, nad čím jsme se zamýšleli, mělo za cíl posílit touhu každého z nás putovat dále jako společenství věřících, jako Církev. Jak jdeme dál po cestě, která se v těchto letech vyznačuje velikou reflexí a oddaností, skutečně sklízíme plody mnoha století těžké práce lásky a věrnosti. Tolik Ježíšových následovníků sdílelo skrze svá svědectví světlo, které přijali. Je to světlo víry přijaté s radostí a přesvědčivě přeložené do skutků lásky.

V *Katechismu katolické církve* je v jednom ze článků věnovaných *Credo* věta, která toto všechno shrnuje: „Církev nemá jiného světla, než je světlo Kristovo. Podle oblíbeného přirovnání církevních otců se podobá měsíci, který pouze odráží sluneční světlo“ (KKC 748).

Přijímání krásy Církve, což je prvním tématem EG, zůstává výchozím bodem, který připravuje setkání s tím 'Druhým' a nakonec i se všemi 'druhými', ať jsou daleko či blízko. Pouze tehdy se vskutku vyhneme riziku, že padneme do jedné z pastí služby - „sebe-zesvětštění“. Tímto tématem se zabýval papež Benedikt XVI. v jednom ze svých zamyšlení s brazilskými biskupy: „V dekáдах po 2. Vatikánském koncilu někteří interpretovali otevřenost světu ne jako požadavek

misionářské horlivosti Kristova srdce, nýbrž spíše jako přechod k sekularizaci, přičemž v ní viděli řadu hodnot s velikou křesťanskou hloubkou, jako rovnost, svoboda a solidarita. Dávali také najevo, že jsou připraveni udělat určité ústupky a objevovat oblasti spolupráce. Tak se stalo, že se určití kněží ve vedoucí pozici účastnili etických debat v reakci na očekávání veřejného mínění, lidé však přestali mluvit o určitých základních pravdách víry jako je hřích, milost, teologický život a poslední věci člověka. Podvědomě byli lapeni v sebe-zesvětštění mnoha církevních komunit; tito, v naději, že se zalíbí těm, co nepřicházeli, viděli své členy, které již měli, odcházet strádající a zklamané. Když naši současníci potkají nás, chtějí vidět něco, co nikde jinde nevidí, tedy radost a naději, která pochází z přítomnosti Vzkříšeného Pána.“¹³

Potřebujeme být Církví a z toho žít. To se může stát realitou pouze tehdy, když jsem zakořeněni do mystického Těla Kristova, Církve. Této Církvi nabízíme sami sebe s radostí a nadějí.

Úvodní promluvu při III. mimořádném generálním zasedání biskupské synody, 27. září 1974 blahoslavený Pavel VI. zakončil následujícími slovy: „A, konečně, ponechte si zdravý optimismus, podporovaný pevnou důvěrou, na které, jako na dvou křídlech, musíte nechat svou práci odvážně dosáhnout nových úspěchů evangelia: víru ve vlastní úsilí, protože pracujete pro Církev; a především víru v Krista, který žije ve vás, který potřebuje vaši spolupráci a zkušenosti, aby se ve světě šířilo jeho království spravedlnosti a svatosti, lásky a míru.“

Kéž jsou tato slova modlitbou, jež Pánu předkládáme, kéž je naše úsilí vždy podporováno Jím a kéž všechny naše zkušenosti pastorační mládeže jsou neustále vedeny jeho Svatým Duchem.

¹ Dawson C., *The Crisis of Western Education* (The Catholic University of America Press, Washington D.C., 2010). Tato práce byla poprvé vydána v roce 1961 nakladatelstvím Sheed and Ward, New York. (česky zde citujeme: Dawson, C., *Krise západní vzdělanosti: se zvláštními programy pro studium křesťanské kultury od Johna J. Mulloye a Johna P. Gleasona*, Praha, SPN 1992 ISBN 80-04-25392-X)

Z *Dopisu Diognetovi* (Nn. 5-6; Funk, 397-401).

² Latinské spojení, dosl. „čist uvnitř“, někdy překládané jako „vhled“ (etymologicky z něj vzniklo slovo „intelekt i inteligentní“) - pozn. překl.

³ Dawsonovo dílo vyšlo v r. 1961 – pozn. překl.

⁴ Jedná se o odbornou přednášku v italštině *Crisi e Futuro della Chiesa* přednesenou na Accademia Cattolica v Bressii. Citace jsou přeloženy z italštiny (pro tento text je překládáme z anglického překladu – pozn. překl.), jak byly vydány v *Il Regno – Documenti* 21, 2012, str. 652-658.

⁵ *Ibid.*, str. 654. *Id.*, p. 654.

⁶ Ty, co se pohybují uvnitř – pozn. překl.

⁷ *Ibid.*, str. 645-655.

⁸ Francouzsky „smysl bytí“ - pozn. překl.

⁹ Toto je překlad z anglické verze deníku od autora – pozn. překl.

¹⁰ Srov. *Propositio*, 4.

¹¹ BENEDIKT XVI.: *Meditace během první všeobecné kongregace XIII. Generálního zasedání biskupského synodu* (8.10.2012).

¹² Papež Benedikt XVI., Promluva k Brazílské biskupské konferenci na její návštěvě „ad limina“, pondělí 7. září 2009

¹³ Papež Benedikt XVI., Promluva k brazilské biskupské konferenci na její návštěvě „ad limina“. pondělí 7. září 2009

P. Fabio Attard SDB

Narodil se v roce 1959 na Maltě.

K salesiánům vstoupil v roce 1980.

Má zkušenost s činností v islámském světě a mezi mladými žijícími na ulici.

Studoval etiku a věnuje se přednášení na salesiánských institutech.

V současnosti zastává úkol generálního ráce pro pastorační mládeže v salesiánské kongregaci. To mu umožňuje vnímat církev v celé své rozmanitosti.

přeložila Lucie Tutrová

UMĚNÍ NASLOUCHAT DRUHÝM

Kateřina Uhrová

V rámci SFK (studijně formačního kurzu), který jsem měla možnost během své služby na středisku mládeže absolvovat, bych se s vámi ráda podělila o svou zkušenost, kterou považuji za důležitou, ne-li podstatnou ve službě mládeži.

Za dobu mé služby na středisku, jsem měla možnost poznat různé lidi, učit se novým věcem a zároveň se posouvat v tom, co jsem dělala a stále ještě dělám. Když jsem na středisko nastupovala s hodně velkým očekáváním a malou dušičkou, tak jsem po slovech předchozích týmáků, které naše „Svatá trojice“ nahrazovala, netušila, že tohle prostředí člověka dokáže změnit. Chtěla jsem na středisku přispět něčím novým se svým elánem a vůbec celou svou osobností, s kterou jsem tam šla. Po velice krátké době jsem zjistila, že s tímto přístupem bych moc dlouho neobstála, jelikož v něm zaváněla určitá dávka sobeckosti, egoismu či sebestřednosti.

To, co bych vám ráda předala ze své skromné zkušenosti, se týká jediného slova, které dnešní společnost postrádá, a tomu je **NASLOUCHÁNÍ**. Možná ho někdo z Vás slyší poměrně často, zvláště ti, kteří pracují s lidmi. Mnohdy i služebníci v Církvi, o kterých se ostatní domnívají, že by v tomhle měli vynikat, nejsou těmi, kterým by se člověk svěřil. A přesto vím, díky svému sedmiletému pohybování se v církevním prostředí (pět let studium na cyrilometodějské fakultě v Olomouci), že mnozí lidé jej vyhledávají, kvůli svým problémům, které se jim v jejich životě přihodily. Nebo kvůli touze někam zapadnout, tam kde jim bude někdo konečně rozumět a bude je brát takové, jací jsou. Nebo právě proto, že je konečně někdo vyslechne a nebude je přitom soudit.

V kontaktu s druhými, zejména mladými (ve věku od 14 do 20 let), člověk zjišťuje, že je to jedno ze stěžejních věcí, které hledají **NASLOUCHÁNÍ** ale není naslouchání, jako naslouchání. Svěřil by se někdo člověku, který je roztržitý, který během rozhovoru 2x zvedne telefon, který vypadá, že toho druhého nevnímá, neustále kouká na věci a lidi kolem sebe, po 5 minutách přestane reagovat, hraje si s mobilem v ruce, řekne druhému člověku: „Prosím tě, co řešíš, tohle přeci není problém, jsou horší věci....“ atd. atd.? No já určitě ne. A copak to tak dělal Ježíš? Taky si s někým volal? No dobře, tehdy mobily ještě neexistovaly. Ale vypadal, že danou osobu nevnímá, přemýšlel neustále nad tím, co ho ještě čeká, mluvil snad o sobě? Asi bych navázala jedním citátem, na který jsem narazila a který tohle přesně vystihuje: *„Máme dvě uši a jen jedna ústa. Mnozí lidé tuto výbavu nepoužívají v tomto poměru a chovají se, jako by tento poměr byl opačný ... Michael Nicols“*

Naslouchat druhému člověk není vůbec jednoduché. Už jen to, že bych se ve svém každodenním shonu měl/a na chvíli zastavit, je pro některé z nás těžký oříšek, ale pokud se chceme k druhým lidem dostat více, než jen prostým pozdravem „Ahoj, jak se ti daří“ ..., který mimochodem může znít jako ohraná fráze, musí se člověk naučit něco víc. Musí vyjít ze svého egoismu, své ulity. Naučit se přijít za druhou osobu a nečekat, až ona při-

jde za ním. Zajímat se o danou osobu, a přitom nemyslet na x dalších věcí, které ho čekají. Prostě být teď v danou chvíli přítomen pro druhého a zapomenout přitom na sebe a své potřeby. Zároveň nečekat, že budu mít z toho druhého prospěch, nedělat ze sebe někoho, kdo toho druhého spasí nesnažit se příliš radit, stačí pochopit, kousek empatie. Jak prosté, ale v dnešní době nesmírně vzácné a těžké.

Učit se komunikace a naslouchání je v pretechnizovaném světě dosti složité. Ve které rodině si mladý člověk sedne se svými rodiči, sourozenci a povídá si o tom, co prožívá, co dělal, o prostých, jednoduchých věcech? Všimám si, že mladí lidé ve věku 14 let a výše mívají mnohdy velice omezenou slovní zásobu. Vysvětlit se to dá tak, že komunikují přes nejrůznější internetové stránky, chaty apod. Dostat pak ze sebe jednu či dvě kloudné a smysluplné věty, pro ně bývá hodně velký oříšek. Je pro ně příjemnější sdílet své pocity s lidmi na facebooku, tam se můžou vyjadřovat ve „svobodě“ a můžou napsat co chtějí, komu chtějí. Je tohle ale to, co chceme? Je tohle mládež, která jednou bude možná vychovávat naše děti? Co jim bude předávat a co předáváme

a učíme mladé lidi my? Jakým způsobem s nimi komunikujeme, jak jim nasloucháme? To jsou otázky, které mi během posledního půlroku kolují v hlavě. Přeci jen se řadím do generace, která už má co předávat a jsem si jistá, že mí rodiče a okolí, které mě formovalo a stále formuje, mají naprosto jiné hodnoty. Ty, které se sice mnohdy neslučují s tím, co dnešní doba nabízí, za to si udělají čas na druhého, vnímají druhého jako jedinečnou osobnost, ctí jeho lidskou důstojnost, prostě jsou s ní face to face.

Během své dlouholeté práci s lidmi, nejen na středisku mládeže, jsem se naučila vnímat lidi jiným způsobem a zvykla jsem si na to, být tak trochu perfekcionistka ve vztazích s druhým člověkem. Ve smyslu dát tomu druhému co nejvíc, co to jde v tu aktuální dobu, pokud je to v mých silách. Mělo by nám záležet na mladých lidech a nejen na nich, mnohdy zapomínáme i na tu starší generaci, která nám toho má tolik co dát. „Není dobré, aby byl člověk sám“....

*Mgr. Kateřina Uhrová
absolventka Studijně formačního kurzu
Sekce pro mládež ČBK
týmačka na Diecézním středisku mládeže,
Stará Ves nad Ondřejnicí*

PRÁCE S MLÁDEŽÍ NA CENTRU ŽIVOTA MLÁDEŽE V PŘÍCHOVICÍCH - CO JE DOBRÉHO A KDE JE TŘEBA PRÁCI PROHLouBIT

Klára Špačková

Jednou z často důležitých součástí života (duchovního života) mnoha mladých v naší zemi je centrum života mládeže. Protože je fara v Příchovicích interdiecézním centrem, potkávají se tu mladí lidé z celé České republiky. Občas zavítá i nějaký cizinec, který tu cizincem rozhodně není. Snažíme se přijímat každého co nejlépe, aby se tu cítil každý dobře.

V České republice je mnoho farností, kde většinou kvůli malému počtu mladých věřících není společenství mládeže nebo zde není žádný animátor, který by dal mladé dohromady, aby se scházeli. Centrum vnímám u mladých z těchto farností mnohdy jako záchranu života s Bohem. Často to je pro ně jediné místo, kam mohou přijet, kdykoliv potřebují načerpat nebo se o něčem poradit, zjistit, že nejsou blázni a že někde je normální být věřící. Mají možnost duchovně se vzdělávat a růst. Zakusit radost z žití ve společenství. Také někteří zjistí, že víra není jen souhrn pravidel a doktrín, ale život ve vztahu s Láskou. Pro všechny mladé je to pak velkou příležitostí, jak se naučit žít ve společenství.

Centrum není hotel, ale je to místo, kde se mladí učí dávat k dispozici své dary, talenty, čas, schopnosti... Učí se dávat, a tím, že dávají, také dostávají. Toto místo si vlastně tvoří mladí lidé sami – je to jejich místo. Učí se tu žít pro sebe navzájem, pro společné dobro. Někdo pomůže s úklidem, někdo umyje nádobí, jiný zazpívá žalm a jiný připraví hru

na večer¹...Ale důležitější než jakákoliv práce, služba či naplánovaný program je samotný člověk.

Mít čas být s lidmi

Například moje včerejší zkušenost: Byl oběd a jedna dívka, která hned po obědě odjížděla, byla stále smutná. Netušila jsem proč. Původně jsem doufala, že rozhovor s ní den předtím jí náladu zlepšil, ale nic se nezměnilo. Před obědem jsem se jí jen zběžně zeptala, co že je ještě taková smutná a ona utrousila poznámku, že tu je ještě něco, co mi neřekla. Ale všechno se chystalo na oběd a už nebylo, kdy popovídat. Nakonec jsem se rozhodla za ní jít ještě během oběda a domluvily jsme se, že rychle dojí a sejdeme se ještě během oběda v kapli. Stačilo deset minut a ona odjížděla radostná a spokojená, že to mohla někomu říct. V tu chvíli byla důležitější ona než společný oběd.

S tím se také pojí důležitá potřeba mladých – mít na ně čas. Dnes vnímám jako jednu z opravdu nejdůležitějších potřeb mladých, mít s kým mluvit. Nebát se je vyslech-

nout a dopřát jim dostatek času, aby řekli, co chtějí. Nebát se dotazů. Naučit se být při rozhovoru s nimi v tu chvíli naprosto pro ně a např. nesledovat hodinky či přemýšlet kolik práce jsem mohl teď stihnout. Mladí potřebují lidi, kterým se mohou svěřit a oni je vyslechnou, pokusí se je pochopit, třeba i něco poradí nebo povzbudí. Důležité je, aby z nich mladí neměli dojem, že je rozhovorem obtěžují nebo je okrádají o čas.

To je oblast, kde by se i tady mohla pastorage ještě zlepšovat. Je tu pouze jeden kněz bez kaplana, takže je celkově dost zaneprázdněn – správa farností a centra, všemožné přípravy na svátosti, vedení DCM, rozhovory a mnoho dalšího. Je pravda, že mladí nechodí na rozhovor jen za knězem, ale i za námi – týmáky. Často mě ale mrzí, že nemám větší kapacitu (hlavně časovou), aby se mnou mohlo mluvit více mladých a abych mohla nabídnout rozhovor i těm, kteří si o něj ostýchají říct. Jedním z možných zlepšení v tomto směru je například další kněz, který by tu byl. Také se mi líbil nápad kněze Andreje Darma z centra ve Španie Dolině. Ten na své přednášce na SFK řekl, že by při každém centru mohla být nějaká komunita řeholních sester, které by byly připraveny právě k rozhovorům s mladými. Tím by mohla být i lépe řešena problematika duchovního doprovázení nejen týmáků, ale i mladých, kteří sem mohou kdykoliv a pravidelně přijíždět.

Žít evangelium naplno

Další krásou tohoto místa obohacující a formující mladé je upřímná snaha žít každodenně evangelium. Toto se učíme především my týmáci, abychom byli dobrými vzory ostatním mladým a mohli tak vytvářet dobré zázemí všem, kteří přijíždí. Mladí poznají, když je něco neupřímné, když si jen na něco hrajeme a nesnažíme se to také opravdově žít. Proto je zásadní, aby každý

z týmáků měl snahu a touhu žít svatě a chtěl pomáhat ostatním růst ke svatosti. Potom by se také nemělo stát, že bychom měli malé nároky na sebe a vysoké na ostatní.

Žít podle evangelia zde v těch konkrétních materiálních věcech znamená například: učit se nelpět na svých osobních věcech a půjčovat je, i když se stává, že už je neuvídíme, mít starost o společné věci, jako by byly mé a třeba také přijímat i horší práci a službu druhých s vděkem. Také pobyt zde je za dobrovolný příspěvek do „společenství majetku“ dle možností a svědomí každého, ..., což také přispívá k tomu, aby se zde každý mohl cítit jako v dobré rodině, jako doma.

Samozřejmě se také snažíme žít podle evangelia i v nehmotných věcech. A to například umět se přemoci pro dobro druhého, být všímavý k potřebám druhých, snažit se o pěkné vztahy s každým, společně se modlit a také se nebát sdílet s ostatními o zkušenostech, radostech a bojích víry. Umět neočekávat nic za službu a žít naplno přítomnost. Být trpělivý, když někomu něco nejde, něco nechápe nebo není vždy vše, jak bych si to přál...

K tomu nám také pomáhá, když se každé ráno vybere nějaká věta z Písma svatého, tzv. Slovo na den, o jehož konkrétní žití se pak celé společenství ten den více snaží. Večer se k němu snažíme vždy vrátit a říct si, jak se nám ho dařilo žít, jakou zkušenost jsme získali. Mladí zjišťují, že se dá žít evangelium konkrétně a denně. Že je důležité číst a znát Bibli, abychom tak získali dobrou pomoc při denním běžném rozhodování mezi dobrem a zlem a také dobrem, které po nás Bůh zrovna nechce a dobrem, které je jeho vůlí.² Také tato společná snaha žít evangelium nás vzájemně motivuje k prohlubování přátelství s Bohem a k touze po svatosti.

Formace a vzdělávání mladých

V mládí se osobnost člověka hodně formuje a je ovlivňována lidmi, s kterými se mladý setkává, jaké názory převážně slyší a jak se chovají lidé kolem něho. Je tedy důležité, když se tu například v témátkách či při diskuzních večerech dozví, jaký je názor církve a jaké jsou k tomu důvody v různých otázkách, které mezi spolužáky či doma řeší. Může být obohacen o zkušenosti svých vrstevníků, a tím třeba i povzbuzen, aby se naučil a nebál obhájit svůj názor mezi kamarády a spolužáky. Bylo by dobré, kdyby si tu mladí vzájemně dodávali odvalu k tomu nestydět se být jiní a jít proti proudu. Také, aby sami pochopili, z jakého důvodu je dobré to dělat či nedělat... Pro některé je to však bohužel jediné vzdělání ve věcech víry, které dostávají.

Co by se mohlo v tomto směru zlepšit, je zprostředkování přehledně toho, k čemu papež vyzývá mladé. Také by se jim mělo dávat více příležitostí ptát se na to, čemu nerozumí.

Čemu by se mladí také měli znovu učit, je, co nejvíce omezit na centru používání moderních komunikačních prostředků (net, mobily, tablety...) a být tu pro sebe navzájem. Když jsou si lidé blízcí, nemusí společně dělat nějaký nejskvělejší, plno hodin připravovaný, program, aby se zabavili. Dnes je pro mladé hodně důležité prostě být spolu a také si povídat „face to face“, což z dnešního světa

hodně mizí a je potřeba k tomu mladé vést. Proto si myslím, že je důležité pro nás týmačky být opravdu pozorní, aby se co nejméně stávalo, že by byl připravený program zaplácnutím času či se stal překážkou k vytváření a prohlubování vztahů mezi mladými a k vzájemnému obohacování. To se někdy v únavě, lenosti nad tím přemýšlet nebo nechuti zajít hlouběji, může stávat.³

Na centru to nekončí, ale začíná

Na mladé je možno klást vysoké nároky. A snáze se zapálí pro radikální žití víry. Neměli bychom se bát, v dnešním světě, kde co chcí, to si vezmu, více vybízet mladé k tomu, aby vycházeli ze sebe k druhým, aby nedělali jen činnosti, za které jim někdo zaplatí, ale nebáli se být aktivní nejen na centru, ale i ve svých farnostech. Jak říká papež František: „Jděte beze strachu sloužit!“⁴

*Bc. Klára Špačková
Absolventka Studijně formačního kurzu
Sekce pro mládež ČBK,
týmačka v IDCŽM Křižovatka Příchovice*

¹ Benedikt XVI. 2007 k XXII. SDM: „Rozvíjejte svoje schopnosti nejen proto, abyste se stali „konkurenčními“ a „produktivními“, ale abyste byli „svědky lásky“. Odbornou formaci spojíte s úsilím osvojit si náboženské poznatky užitečné k odpovědnému plnění vašeho poslání.

² J.P.II. 2001 ke SDM v Torontu: „Ať je evangelium rádcem a kritériem všech vašich životních plánů a rozhodnutí!“ a „Studujte slovo Boží a nechte je jím osvětit vaši mysl a vaše srdce.“ a Benedikt XVI. 2006 k XXI. SDM: „Je třeba vzít vážně Boží slovo a považovat ho za nepostradatelnou „zbraň“ v duchovním boji; vždyť slovo Boží působí účinně a přináší své plody, takže když se naučíme mu naslouchat, budeme ho pak též poslouchat.“

³ Jan Pavel II. Apoštolský list kněžím k Zelenému čtvrtku 1985: Každý náš kontakt s mladými lidmi, každá pastorec v jakékoliv formě, i v té, která se jeví jako obzvláště světská, musí ve vši pokoře otvírat a rozšiřovat prostor pro Boha, pro Ježíše Krista, protože „můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný“.

⁴ v homilii při závěrečné mši svaté na SDM v Rio de Janieru

UČIT SE MILOVAT - JAK NEPOKAZIT TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ V ŽIVOTĚ

Knížečka obsahuje 30 odpovědí na často kladené otázky ohledně lidské lásky. Byla vypracována profesory Institutu Jana Pavla II. pro studium manželství a rodiny pro mladé účastníky Světového dne mládeže v Madridu 2011.

Autoři v ní nejprve pojednávají o člověku a jeho povolání zobrazovat svým tělem duchovní - Boží skutečnosti (řeč těla), zabírají se palčivými problémy současnosti (např. proč je možné manželství pouze mezi mužem a ženou, co znamená otevřenost k početí dítěte) a nevyhýbají se ani morálním tématům (např. proč nelze podstoupit asistovanou reprodukci).

Knížka je velice čtivá i proto, že v ní je použito mnoho srozumitelných přirovnání. Její přečtení jistě povzbudí mladé lidi a katechetům a vychovatelům nabídne užitečné argumenty pro diskuse.

Knihu ilustrovala Kristýna Plíhalová.

Lásce se nelze naučit, a přece se člověk nepotřebuje ničemu učit tak naléhavě.

Lidskou lásku jsem se naučil mít rád ještě jako mladý kněz...

V člověku milujícím lidskou lásku se rodí živá potřeba napnout všechny síly pro „krásnou lásku“.

Láska totiž je krásná.

Mladí lidé v ní ostatně vždy hledají krásu a přejí si, aby jejich láska byla krásná.

Jan Pavel II.

NA SIGNÁLY.CZ VYCHÁZÍ VIDEO SERIÁL BŮH, SEX A MANŽELSTVÍ

Tajemství lásky skryté v Bohu od věčnosti je název prvního dílu video seriálu, který byl dnes zveřejněn na **komunitním webu pro mládež signály.cz**. Dvanácti dílný seriál o Božím plánu pro manželství otevírá základní otázky lidské sexuality.

„Mladí křesťané se v zvláště v dnešní době často setkávají s otázkami ohledně sexuality, na které ostatním (a často ani sami sobě) nedokážou přesvědčivě odpovědět. Literatura k tomuto tématu je sice k dispozici, ale běžný křesťan nemá velkou motivaci a čas číst tyto často obsáhlé a teologickým jazykem psané texty. Proto se signály.cz rozhodly začít vytvářet obsah, který bude **jednoduchou, moderní a přitažlivou formou** tato témata otevírat,“ vysvětluje **P. Karel Skočovský, lektor katechezí**.

Videa se stopáží do 5 minut prezentují důležité morální křesťanské hodnoty přístupným způsobem. Jednotlivé díly budou vycházet s týdenní periodou na stránkách **www.signaly.cz/buh-sex-manzelstvi** a jsou doplněny **materiály ke stažení k prohloubení tématu**.

TÉMATA JEDNOTLIVÝCH DÍLŮ

1. Tajemství lásky skryté v Bohu od věčnosti
2. Co může kněz vědět o lásce (a sexu)?
3. Jak spolu souvisí Bůh, sex a manželství?
4. Co lidské tělo šeptá o Bohu
5. Proč patří sex až do manželství?
6. Kam až můžeme zajít v intimitě před manželstvím?
7. Je společné bydlení před svatbou hřích?
8. Co je špatného na používání antikoncepce?

cepce?

9. Jaký je rozdíl mezi antikoncepcí a přirozeným plánováním rodičovství?

10. Proč je nemorální oplodnění ve zkuševce?

11. Proč už církve dávno nezrušila povinný celibát?

12. Proč ženy nemohou přijmout kněžské svěcení?

„Myslíme si, že tato témata jsou zvláště pro mladé lidi důležitá, proto jsme se rozhodli jít do realizace, i když jsme na to v rozpočtu neměli peníze. Nakonec se nám podařilo zajistit sponzory na natočení všech dvanácti dílů,“ uvedl Václav Vacek, koordinátor signály.cz. „Všem dárcům mnohokrát děkujeme.“

Přednášející Mgr. Karel D. Skočovský, Ph.D. je kněz Olomoucké arcidiecéze. Působí jako kaplan ve farnosti Panny Marie v Kroměříži. Vystudoval psychologii na FF MU v Brně (v doktorské práci se věnoval psychologii přirozeného plánování rodičovství) a teologii v Olomouci a Římě. Dlouhodobě se zabývá teologií manželství a rodiny, morální teologií, sexuální etikou a bioetikou. Známy je také jeho **blog na signály.cz s názvem „Snubní tajemství“ (tob.signaly.cz)**.

Signály.cz jsou komunitní web pro křesťanskou mládež, který podporuje Česká biskupská konference. Tento neziskový projekt je možné **podpořit i zasláním dárcovské sms ve tvaru DMS SIGNALY na číslo 87777**. Děkujeme.

Kontakty:

Václav Vacek, koordinátor signály.cz, signaly@signaly.cz, 775 907 333.

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, 733 755 999,
on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz,
knihkupectvi@paulinky.cz. Organizacím poskytujeme u knih 15% slevu.

Paulínky v kuchyni

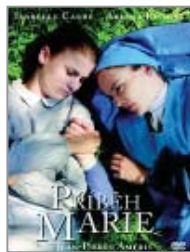
Symbolické pozvání do komunitní kuchyně sester paulínek. V nedávné době naše komunita oslavila 20 let přítomnosti v České republice a letos slavíme na celosvětové úrovni stoleté jubileum. Žádná pořádná oslava se neobejde bez společenství u slavnostně prostřené tabule. Jen jedna z nás je Češka, můžete se tedy těšit na recepty z různých částí světa.

Barevná, brož., 96 str., 159 Kč

Příběh Marie

Marie Heurtinová nevidí, neslyší a ani ve čtrnácti letech není schopna komunikovat se svým okolím. Řeholní sestra Marguerite je i přes skepsi matky představené přesvědčena o tom, že může Marii vyvést z hlubin jejího vnitřního vězení a naučit ji žít.

DVD, francouzské znění, české titulky, 95 min, 199 Kč

Madre Philippe

Adorace a útěcha

„Adorujte co nejčastěji Nejsvětější svátost,“ říkal Jan Pavel II. Přestože je „adorace“ slovo, „které křesťanům něco říká,“ ne každý má jasno v tom, co znamená, totiž že

adorace tvoří základ živého vztahu člověka k jeho Bohu. Autor nenabízí „metodu“, jak se lépe modlit před Nejsvětější svátostí, ale zkušenost s vlastním smyslem adorace: tím je hluboký a pravdivý vztah s Pánem života.

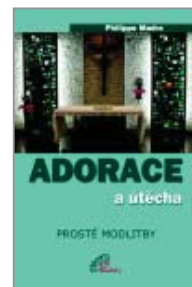
Brož., 78 str., 99 Kč

Jacques Philippe

Dotknout se Boha

Každý, kdo žízní po modlitbě a začne s ní, potřebuje určité záchytné body, aby v započaté cestě vytrval a jeho modlitba byla plodná.

Brož., 224 str., 198 Kč

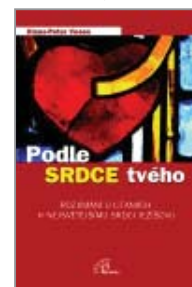
Klaus-Peter Vosen

Podle srdce Tvého

Rozjímání o litaních k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Autor nabízí svěží impulsy k rozjímání o jednotlivých invokacích litaní k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Mohou posloužit jako podněty k osobní modlitbě nebo jako témata ke sdílení ve společenství.

Brož., 144 str., 175 Kč

STUDIJNĚ FORMAČNÍ KURZ

Studijně-formační kurz Sekce pro mládež ČBK trvá dva roky a zahrnuje čtyři týdny v roce.

Cílovou skupinou jsou především kněží a laici pracující s mládeží, např. kaplani zodpovědní za mládež v děkanátu/vikariátu, pastorační asistenti, laičtí pastorační pomocníci, řeholníci a řeholnice angažovaní pro mládež v rámci řehole, absolventi diecézních kurzů pro animátory apod.

Cíle kurzu: prohloubení odbornosti (vzdělávání i formace) pracovníků především s ohledem na diecézní pastorační mládeže a příprava dalších těchto pracovníků pro budoucnost.

Jednotlivé dny obsahují kromě přednášek i společnou modlitbu, práci ve skupinkách a osobní sdílení účastníků. Svou skladbou dává kurz příležitost ke vzájemnému poznávání kněží, zasvěcených osob a laiků angažovaných v pastorační mládeže. Rozdílné zkušenosti a pohledy obohacují nejen účastníky navzájem, ale také pomáhají k hledání cest účinnější pastorace.

Znáte-li někoho ve vašem okolí, pro koho by byl tento kurz přínosem, prosím informujte ho o něm.

Bližší informace naleznete na sfk.signalny.cz

Na kurz je možné se přihlašovat do 30. 9. 2015 na adrese lehrlova@cirkev.cz.

XXX. světový den mládeže
“Blahoslavení čistého srdce, neboť oni
budou vidět Boha.“ (Mt 5,8)

Vydává
Sekce pro mládež ČBK a
Asociace křesťanských sdružení mládeže o. s.

Thákurova 3
160 00 Praha 6